

Que els arbres no ens impedeixin veure el bosc

written by Francesc Pomés Martorell | 16 d'octubre de 2022

La gran majoria de mitjans de comunicació i d'opïnadors professionals, fidels a les seves servituds econòmiques i polítiques, estan analitzant allò que està passant al nostre país aquests dies, i especialment la sortida de Junts del Govern de la Generalitat, en clau estrictament partidista.

Sembla que tot es limiti a veure com afectarà a Junts aquesta decisió i quins possibles pactes pot aconseguir ERC per continuar governant. Com és habitual, només veuen els arbres i són incapaços de veure el bosc.

Obliden expressament que a les eleccions del 2021 hi va haver una participació de només un 51,29% (a les de desembre del 2017, amb el 155 vigent, la participació va ser del 79%). És a dir, molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país, cansats i decebutos en gran part per les lluites de corral partidistes, es van quedar a casa i això hauria d'haver estat un toc d'atenció seriós per a tots els partits. Com sempre, una vegada passada la jornada electoral, tots han fet veure que això no anava amb ells i han continuat amb les picabaralles polítiques habituals. Està clar que molts ciutadans i ciutadanes, segurament per un conjunt de factors, van decidir abstenir-se i no continuar fent el joc a una classe política que els havia decebut i que no era capaç de canviar res, ni pel que fa al país, ni molt menys en el seu funcionament intern. La repressió, la desmobilització que els mateixos partits impulsaven i la manca de perspectives de poder tirar endavant la independència, almenys pròximament, també hi varen influir. Recordem que el partit que ara té el Govern de la Generalitat va passar de més de 935.000 vots el 2017 a 605.000 el 2021, la qual cosa representa que governa amb poc més del 21% dels vots emesos.

Trencada la majoria d'investidura, primer amb la CUP i ara amb Junts, la legitimitat democràtica de l'actual Govern és completament discutible. Quan un president és investit per 74 diputats i ara només compta amb el suport de 33, no sent a més la força més votada en un sistema democràtic parlamentari, no hi hauria d'haver més que dues sortides:

1. Presentar una moció de confiança per veure si té encara un suport parlamentari suficient per governar.

2. Convocar eleccions i donar la veu als ciutadans per tal que decideixin per on volen continuar.

Es pot continuar governant com si res hagués canviat? Legalment es pot, si va aconseguint suports en això que els experts denominen geometria variable per no dir-ne mercadeig de vots, però políticament i democràtica no hauria de ser així. Quan això ha passat en qualsevol democràcia s'ha anat a una qüestió de confiança o s'han convocat eleccions.

La situació actual del Govern de Catalunya i la sortida de Junts no s'entén sense obrir una mica l'angle de visió i anar a l'arrel de la qüestió, no quedar-nos en les branques.

1. El procés independentista culminat, fins ara, el 2017 no va sortir dels partits, ni el van dirigir ells. Van ser associacions com l'ANC, Òmnium i centenars d'altres grups i associacions les que van recollir la indignació dels ciutadans davant un Estat que ens va a la contra i que vol ser un Estat nació a costa de fer desaparèixer les altres realitats nacionals que conté. Els partits van haver de seguir el corrent majoritari per no quedar fora de joc, això sí, sempre amb reticències i sense creure's que allò pogués acabar amb la independència.

2. La lògica de partits sempre posa per endavant els seus propis interessos i els dels seus dirigents abans que els interessos d'aquells que diuen representar. Passa aquí i passa en el conjunt del món occidental, però cal reconèixer que, en aquest cas, Junts ha trencat aquesta lògica i els seus

militants han imposat una sortida que no volien molts dels seus quadres dirigents. Tant de bo sigui l'inici d'un camí que trenqui el model partidista centralitzat i burocratitzat de la majoria de partits perquè la sobirania també va d'això, de fer participar els ciutadans en les decisions importants.

3. Quan la distància entre partits, i classe política, i els ciutadans es fa gran, provoca la desafecció de la política de molts ciutadans i obre el pas a l'abstenció o al sorgiment de grups populistes o para-feixistes que ofereixen solucions simples, falses, a problemes complexos. El feixisme i el populisme, impulsats pels grans poders econòmics i mediàtics, volen omplir el buit deixat per uns partits i una classe política que viu al marge dels interessos de la majoria de ciutadans i intenten imposar una visió de la realitat molt parcial que només veu allò que vol veure.

4. La complexitat de la situació internacional i de la crisi que ja comencem a patir obliga a disposar de totes les eines possibles per fer-hi front i això, en el món actual, vol dir tenir sobirania real, tenir un estat. Condició necessària, tot i que no suficient. És una enganyifa contraposar el govern del dia a dia i el govern per a la gent amb la independència. Entre moltes altres coses, perquè sense independència, sense disposar de sobirania pròpia, ni podem comptar amb tots els diners que paguem en impostos els ciutadans, sotmesos a un espoli fiscal sense parió a Europa, ni podem fer front a la desinversió de l'Estat al nostre país, ni tampoc podem decidir quines polítiques econòmiques i socials, adaptades a la nostra realitat, que no és la mateixa que la de l'Estat espanyol en el seu conjunt, podem fer. No cal tenir gaire memòria per recordar com han acabat anul·lades totes les lleis avançades que el Parlament havia aprovat. Sense sobirania el nostre país no té les eines fonamentals per acarar la situació actual. L'alliberament nacional es fa imprescindible per poder protegir al conjunt dels ciutadans i fer servir tots els recursos per a tal fi.

5. Alguns partits han decidit llegir els fets d'octubre del 2017 com una derrota i tornar al vell autonomisme quan ni Espanya es creu aquesta opció i continua el procés de recentralització i d'atacs a la nostra llengua i cultura. Altres partits, entitats i grups els llegeixen com una part no concloua de tot el procés d'alliberament.

6. Allò que ens hauria d'unir als independentistes és la lluita per la independència. Sense tenir un estat la discussió sobre el model de societat que volem cadascú no deixa de ser una discussió sense sentit perquè qualsevol projecte és impossible sense sobirania real. No es pot posar el carro davant dels bous! Si no tens estat, no pots fer cap mena de política que vagi més enllà del que l'Estat espanyol vulgui permetre. Primer aconseguim ser un estat, després cadascú de nosaltres defensarà legítimament i democràtica quina mena d'estat vol.

7. Que es mogui el mapa polític i electoral no deixa de ser una qüestió secundària, per important que sigui. Allò que és fonamental és continuar tenint una majoria social a favor de la independència. Els motius per voler ser independents romanen intactes. Espanya no falla mai i, com sempre, es manté en l'immobilisme més tancat. El seu model d'estat, excloent, unitarista i contrari a la diversitat, no contempla cap canvi real. Ni tan sols fan cap esforç per convèncer-nos dels avantatges que tindria per a nosaltres continuar formant part d'Espanya. Saben, potser millor que nosaltres, que no poden oferir res que sigui comparable als avantatges de tenir un estat propi.

8. Les manifestacions de l'11 de setembre i el 1r d'octubre d'enguany han demostrat que els ciutadans continuen tenint com a objectiu primordial la independència i, si no pot comptar amb els partits actuals per assolir-la, haurem d'aprendre a treballar braç a braç, com ja vàrem fer, per alliberar Catalunya del jou de l'Estat espanyol. Res que no sabéssim ja: els partits, en l'anterior fase del procés, ni volien, ni van

preparar res efectiu, per fer la independència. Van ser els ciutadans qui els van impulsar a anar més enllà de les seves intencions que no eren més que aconseguir certes millores en l'autonomia sense posar en risc el seu paper de masovers de l'Estat.

Davant d'això, els independentistes hem de persistir i continuar lluitant. No es pot mantenir subjugat indefinidament a un poble si aquest no es rendeix i té clar que la seva força està en la unitat entre els ciutadans, al marge o a la contra, si convé, dels partits.

Aconseguir la independència no serà fàcil, i menys contra un Estat postfranquista com l'espanyol, i per això hem de posar-lo contra les cordes sempre que puguem i despullar el seu caràcter autoritari, repressiu i antidemocràtic. Allò que no podem fer és contribuir a la seva estabilitat i blanquejar-lo amb taules de diàleg que no porten enlloc perquè de bon principi es va deixar clar que no s'hi parlaria ni d'amnistia, ni d'autodeterminació. Com ja vàrem fer, els ciutadans hem d'anar fent via i posar als partits en la disjuntiva de seguir-nos o de quedar-se al costat o jugar en contra nostra i pagar-ne el preu. En aquest sentit, hem de tenir clar que és la societat civil organitzada qui ha d'entomar la lluita per la independència.

Els fets dels darrers dies tenen almenys una virtut, al marge del partidisme eixorc, han clarificat la posició real dels dos principals partits autoanomenats independentistes, esperem que la CUP algun dia també s'aclareixi i, per tant, ajuden també els ciutadans a saber què voten al marge de la propaganda interessada de cadascú. I recordem que la independència no és una tasca només política i electoral, que també, sinó la lluita per obtenir sobirania en tots els camps, no només per fer un estat.

Continuem!